

The background is a painting of a landscape. In the foreground, there is a field of green bushes and low-lying plants. In the middle ground, there are several rounded, golden-brown hills or mountains. The sky is filled with large, soft, brownish-orange clouds. The overall color palette is warm and earthy.

L'ENIGMA DE L'OMBRA

CARME LLOP

Carme Llop

L'artista, establerta a Rubí des de fa anys, ha fet diverses exposicions per tot Catalunya al llarg de la seva trajectòria. La Carme és una dona molt implicada en la vida cultural de Rubí i referma, amb aquesta mostra, la relació d'estimació mútua amb la ciutat.

Amb l'exposició «L'enigma de l'ombra», Llop reuneix una trentena d'obres —algunes noves i d'altres més antigues— mai exposades a Rubí. Amb elles ens vol acostar a l'art de badar, de gaudir del moment, de la contemplació sense més i del plaer de recrear-s'hi amb la mirada; accions que actualment s'han tornat un luxe.

Per això us convido a fruitar d'aquesta placidesa que desprèn l'obra de la Carme Llop, visitant aquesta mostra.

Ana Maria Martínez Martínez

Alcaldesa de Rubí

La artista, establecida en Rubí desde hace años, ha hecho varias exposiciones por toda Cataluña a lo largo de su trayectoria. Carme es una mujer muy implicada en la vida cultural de Rubí y refuerza, con esta muestra, la relación de estimación mutua con la ciudad.

Con la exposición «L'enigma de l'ombra», Llop reúne una treintena de obras —algunas nuevas y otras más antiguas— nunca expuestas en Rubí. Con ellas nos quiere acercar al arte de embelesarse, de disfrutar del momento, de la contemplación sin más y del placer de recrearse con la mirada; acciones que actualmente se han vuelto un lujo.

Por eso os invito a disfrutar de esta placidez que desprende la obra de Carme Llop, visitando esta muestra.

Ana María Martínez Martínez

Alcaldesa de Rubí

ELS PAISATGES REFLEXIUS DE CARME LLOP

Va ser Josep Pla qui va assenyalar —amb la mestria que el caracteritzava— la pau que poden arribar a transmetre cert paratges: «Sobre les ondulacions suaus que limiten la vall, els arbres dibuixen siluetes elegants. Tot sembla tenir l'encantament de la pau.» Josep Pla, *Tres guies* (1976).

Exactament això és el que experimenta el curiós visitant que s'acosta a l'obra darrera de Carme Llop, «l'encantament de la pau», l'evocació d'aquell espai íntim en què el temps s'atura per regalar-nos el gaudi del badador. I badar és una opció que el sistema de vida actual ens permet molt poc, perquè badar és sinònim de tenir temps, cert, però badar implica també estar obert davant d'alguna cosa susceptible de descloure's. Així doncs, cal acostar-se a les pintures de Carme Llop amb l'esperit del qui bada, restar molt atent perquè els paisatges que contemples et parlin i t'expliquin els seus secrets.

Els seguidors de l'obra de Carme Llop saben que els seus paisatges s'han anat transformant amb els anys, que han desaparegut pràcticament del tot les visions urbanes, que la representació del paisatge no és sempre fidel a la realitat, sempre hi ha un espai per a la recreació, i els més observadors hauran copsat també que els quadres s'han anat despoblant d'animals i de persones.

Carme Llop recrea paisatges on ella és sola davant la immensitat, o el minimalisme i la petitesa, d'un paratge que l'atrau amb força, sense saber massa bé el perquè. La seva pintura transforma la impressió del paisatge en moments íntims de reflexió. El treball de dies i dies davant del llenç, la pinzellada lenta, l'aplicació exacta de la il·luminació, les ombres, el tractament del color i l'enquadrament són part del procés del diàleg entre l'artista i el paisatge; en aquest procés l'artista descobreix què és allò que la captiva tant d'aquella imatge que ha quedat gravada a la retina, però sobretot a l'ànima.

Cada paisatge amic és una petita part del nostre paisatge sentimental, malgrat que les persones no hi siguin representades, o justament per això. Sostreure les persones del paisatge les congela en el temps tal com eren en aquell moment, així acompanyen el record intacte dels moments concrets, viscuts amb avidesa; així mateix el paisatge roman també intacte i adquireix la capacitat evocadora del moment que ens duu al retorn, perquè com deia Maria Aurèlia Capmany: «No hi ha racó que no sigui una tornada».

Poder tornar als llocs que han delitat els nostres sentits fins a formar part dels nostres paisatges sentimentals —sempre guardats amb zel— és el poder que tenen els quadres de Carme Llop. Els visitants ho experimentaran en primera persona davant visions del territori tan properes com el Montgrí, les illes Medes o el llac de Banyoles, i alguns privilegiats fins i tot davant la recreació de panoràmiques llunyanes, els paisatges enyorats i evocats per l'artista en temps de pandèmia, ara plasmats en els quadres *Riba del Nil I*, *Riba del Nil II* i *Terres de Núbia*.

La sèrie de quadres del Montgrí recrea amb un cert tel de misteri el pas del temps damunt del massís que separa de manera natural l'Alt i el Baix Empordà. No és un misteri inquietant, és el misteri de la vida que palpita darrere d'un paisatge compartit a casa de l'amiga, on la roda del temps s'atura per al gaudi de l'amistat. Carme Llop recrea el sentiment davant la natura en els moments més màgics del dia, amb unes boires matinals que ens amaguen la bellesa completa de l'indret, però que alhora esdevenen l'element que les suggereix per als coneixedors del paisatge. El Montgrí a l'albada o cap al tard, moments d'excel·lència per a l'elegia que pren un to morat en les pinzellades de Carme Llop, un punt d'irrealitat real i personalíssim en la visió de l'artista.

La sèrie de pintures de l'entorn de Banyoles ens ofereix un paisatge més plàcid i reflexiu, les transparències de l'aigua, el moviment cadenciós dels matolls a les ribes del llac, els verdsblaus de l'aigua —tan aconseguits— en *Missatge d'Iris*, un quadre evocatiu i suggeridor d'una imatge tan coneguda i popular, però que l'artista és capaç de retornar-nos amb una nova mirada que sorprèn i reconforta. Sempre hi ha una tornada, com ens deia Maria Aurèlia Capmany, però les tornades no han de ser necessàriament una cosa repetitiva, a cada visita hi pot correspondre una nova descoberta.

Dos quadres de format gran, i de gran d'impacte per al visitant, sobresurten en l'exposició: un representa un cel d'altocúmulus que deixen entreveure un sol esmorteït, i l'altre és una visió de les fulles de plataner surant damunt l'aigua i on els colors de la tardor prenen tot el protagonisme. No se'ns pot escapar que els dos elements, aire i aigua, no són el medi natural on es desenvolupa la vida de les persones. Mirar al cel o mirar cap a baix, on cauen les fulles, no és una activitat aleatòria i sense sentit, és un desig de globalitat i alhora la comprensió total del medi natural, del qual en formem part. Núvols i fulles tardorals contrasten de manera evident, i alhora es complementen en la visió que la pintora té del seu univers paisatgístic. Si les fulles ens remeten indefectiblement a la tardor de la vida, al pas del temps i la decadència física, els núvols i el sol, encara que esmorteït, ens recorden la dimensió espiritual de l'existència i la força i el sentit que imprimeixen en l'ésser humà.

Especial esment mereix el tractament de la vegetació, sobretot les fulles que Carme Llop fa en els quadres de *“L'enigma de l'ombra”*. Només cal fixar-se en els nenúfars dels tres quadres de la de la sèrie *Nimfees*, la quietud de l'aigua possibilita la figura retallada i en relleu de les fulles. També cal advertir la contraposició que representa la immobilitat d'aquesta sèrie amb el moviment de quadres com *Ondulació constant* o *Missatge d'Iris*. Ja sigui en la

quietud com en el moviment, el paisatge està sempre viu malgrat les aparences. Són la mirada de l'artista i, al seu torn, la mirada del visitant, les que completaran el quadre. Les lectures poden ser múltiples i infinites, tantes com visitants, tantes com les lectures d'un mateix poema però, sense dubte, serà la força de la capacitat d'evocació del sentiment, i d'aquell moment personal i intransferible, el que completarà el quadre.

Les recreacions del paisatge que Carme Llop ens ofereix tenen aquest poder evocatiu, per això és capaç de transmetre la pau interior amb la qual recrea els seus paisatges, els embolcalla amb l'absència de les persones que no hi apareixen però que hi pullulen al voltant, en formen part des d'una absència que esdevé presència en ella mateixa.

Tant de bo els visitants de *“L'enigma de l'ombra”* sàpiguin descobrir els secrets del paisatge ens els quadres de Carme Llop, i que ho facin amb l'esperit del qui bada, així com ho feia l'*Artemísia* (1898), de Maria Àngels Anglada:

«Ara jo llegia en les teles la vida de la pintora, com es llegeix una partitura quan s'han après les notes; la seva gran bellesa era, a més, una bellesa que em feia transparents els estats d'esperit que l'havien engendrada.»

Isabel Graña

LOS PAISAJES REFLEXIVOS DE CARME LLOP

Fue Josep Pla quien señaló —con la maestría que lo caracterizaba— la paz que pueden llegar a transmitir ciertos parajes: «Sobre las ondulaciones suaves que limitan el valle, los árboles dibujan siluetas elegantes. Todo parece tener el encantamiento de la paz.» Josep Pla, *Tres guies* (1976).

Exactamente eso es lo que experimenta el visitante curioso que se acerca a la última obra de Carme Llop, «el encantamiento de la paz», la evocación de aquel espacio íntimo en el que el tiempo se para para regalarnos el goce del embelesado. Y embelesarse es una opción que el sistema de vida actual nos permite muy poco, porque es sinónimo de tener tiempo, cierto, pero implica también estar receptivo a algo susceptible de abrirse. Así pues, hay que acercarse a las pinturas de Carme Llop con el espíritu de quien se emboba, estar muy atento para que los paisajes que contemplas te hablen y te expliquen sus secretos.

Los seguidores de la obra de Carme Llop saben que sus paisajes se han ido transformando con los años, que han desapareciendo prácticamente del todo las visiones urbanas, que la representación de la escena no es siempre fiel a la realidad, siempre hay un espacio para la recreación, y los más observadores habrán apreciado también que los cuadros se han ido despoblando de animales y de personas.

Carme Llop recrea paisajes en los que ella está sola ante la inmensidad, o el minimalismo y la pequeñez, de un lugar que la atrae con fuerza, sin saber demasiado bien el porqué. Su pintura transforma la impresión del paisaje en momentos íntimos de reflexión. El trabajo de días y días ante el lienzo, la pincelada lenta, la aplicación exacta de la iluminación, las sombras, el tratamiento del color y el encuadre son parte del proceso del diálogo entre la artista y el paisaje; en este proceso la artista descubre qué es lo que la cautiva tanto de aquella imagen que ha quedado grabada en la retina, pero sobre todo en el alma.

Cada paisaje amigo es una pequeña parte de nuestro paisaje sentimental, a pesar de que las personas no aparezcan representadas, o justamente por eso. Sustraer a las personas del paisaje las congela en el tiempo tal como eran en aquel momento, así acompañan el recuerdo intacto de los momentos concretos, vividos con avidez, y así mismo el paisaje permanece también intacto y adquiere la capacidad evocadora del momento que nos lleva al retorno, porque como decía Maria Aurèlia Capmany: «No hay rincón que no sea un regreso».

Poder volver a los lugares que han deleitado nuestros sentidos hasta formar parte de nuestros paisajes sentimentales —siempre guardados con celo— es el poder que tienen los cuadros de Carme Llop. Los visitantes lo experimentarán en primera persona ante visiones del territorio tan próximas como el Montgrí, las islas Medes o el lago de Banyoles, y algunos privilegiados incluso ante la recreación de panorámicas lejanas; los paisajes añorados y evocados por la artista en tiempos de pandèmia, ahora plasmados en los cuadros *Riba del Nil I*, *Riba del Nil II* y *Terres de Núbia*.

La serie de cuadros del Montgrí recrea con cierta pátina de misterio el paso del tiempo del macizo que separa de manera natural el Alt y el Baix Empordà. No es un misterio inquietante, es el misterio de la vida que palpita detrás de un paisaje compartido en casa de la amiga, donde la rueda del tiempo se detiene para el goce de la amistad. Carme Llop recrea el sentimiento ante la naturaleza en los momentos más mágicos del día, con unas nieblas matutinas que nos esconden la belleza completa del lugar, pero que a la vez se convierten en el elemento que las sugiere para los conocedores del paisaje. El Montgrí al alba o al anochecer, momentos de excelencia para la elegía que toma un tono morado con las pinceladas de Carme Llop, un punto de irrealidad real y personalísima en la visión de la artista.

La serie de pinturas del entorno de Banyoles nos ofrece un paisaje más plácido y reflexivo, las transparencias del agua, el movimiento cadencioso de los matorrales a las orillas del lago, los verdes y azules del agua —tan bien conseguidos— en *Missatge d'Iris*; un cuadro evocativo y sugerente de una imagen tan conocida y popular, pero que la artista es capaz de devolvernos con una nueva mirada que sorprende y reconforta. Siempre hay un regreso, como nos decía Maria Aurèlia Capmany, pero los regresos no tienen que ser necesariamente repetitivos, en cada visita puede corresponder un nuevo descubrimiento.

Dos cuadros de gran formato, y gran impacto para el visitante, sobresalen en la exposición: uno representa un cielo de altocúmulos que dejan entrever un sol amortiguado, y el otro es una visión de hojas de platanero flotando encima del agua y donde los colores del otoño toman todo el protagonismo. No se nos puede escapar que los dos elementos, aire y agua, no son el medio natural donde se desarrolla la vida de las personas. Mirar al cielo o mirar hacia abajo, donde caen las hojas, no es una actividad aleatoria y sin sentido, es un deseo de globalidad y a la vez la comprensión total del medio natural, del que formamos parte. Nubes y hojas otoñales contrastan de manera evidente, y a la vez se complementan en la visión que la pintora tiene de su universo paisajístico. Si las hojas nos remiten indefectiblemente al otoño de la vida, al paso del tiempo y la decadencia física; las nubes y el sol, aunque amortiguado, nos recuerdan la dimensión espiritual de la existencia y la fuerza y el sentido que imprimen en el ser humano.

Merece una mención especial el tratamiento de la vegetación, sobre todo de las hojas que Carme Llop plasma en los cuadros de *L'enigma de l'ombra*. Solo hay que fijarse en los nenúfares de los tres cuadros de la serie *Nimfees*, la quietud del agua hace posible la figura recortada

y en relieve de las hojas. También hay que destacar la contraposición que representa la inmovilidad de esta serie con el movimiento de cuadros como *Ondulació constant* o *Missatge d'Iris*. Ya sea en la quietud como en el movimiento, el paisaje está siempre vivo a pesar de las apariencias. Son la mirada de la artista y, a su vez, la mirada del visitante, las que completarán el cuadro. Las lecturas pueden ser múltiples e infinitas, tantas como visitantes, tantas como las lecturas de un mismo poema; pero, sin duda, la fuerza de la capacidad de evocación del sentimiento, y de aquel momento personal e intransferible, será lo que completará el cuadro.

Las recreaciones del paisaje que Carme Llop nos ofrece tienen este poder evocador, por eso es capaz de transmitir la paz interior con la que recrea sus paisajes, los envuelve con la ausencia de las personas que no aparecen pero que pululan alrededor y forman parte de ellos desde una ausencia que se convierte en presencia en sí misma.

Ojalá los visitantes de *L'enigma de l'ombra* sepan descubrir los secretos del paisaje en los cuadros de Carme Llop, y que lo hagan con el espíritu de quien se embelesa, así como lo hacía la *Artemisia* (1898), de Maria Àngels Anglada:

«Ahora yo leía en las telas la vida de la pintora, como se lee una partitura cuando se han aprendido las notas; su gran belleza era, además, una belleza que me hacía transparentes los estados de espíritu que la habían engendrado.»

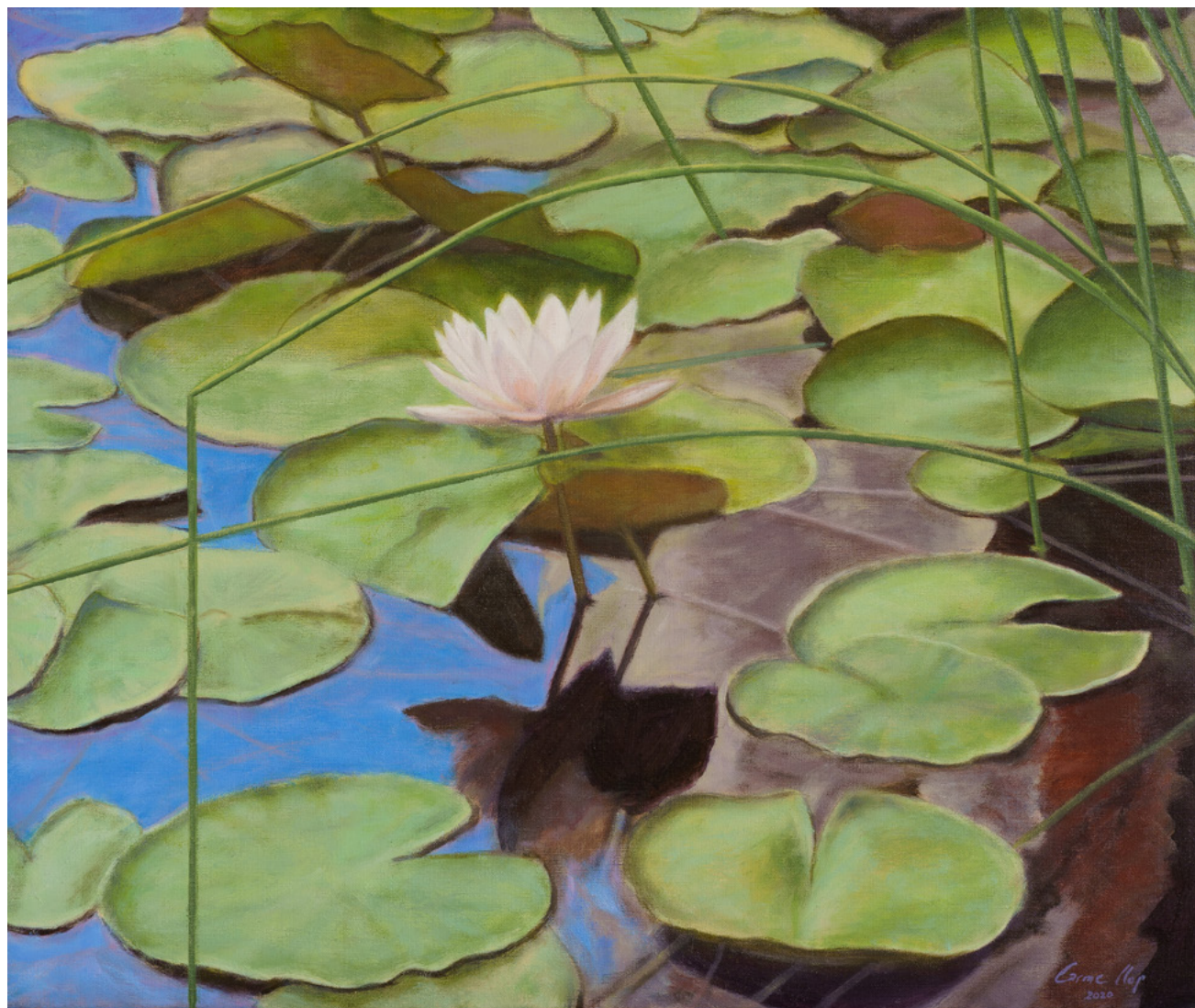
Isabel Graña

Nimfees I. 2020 Oli s/tela. 40 x 40 cm

Colors de tardor. 2020
Oli s/tela. 195 x 130 cm

Nimfees II. 2020. Oli s/tela. 46 x 55 cm

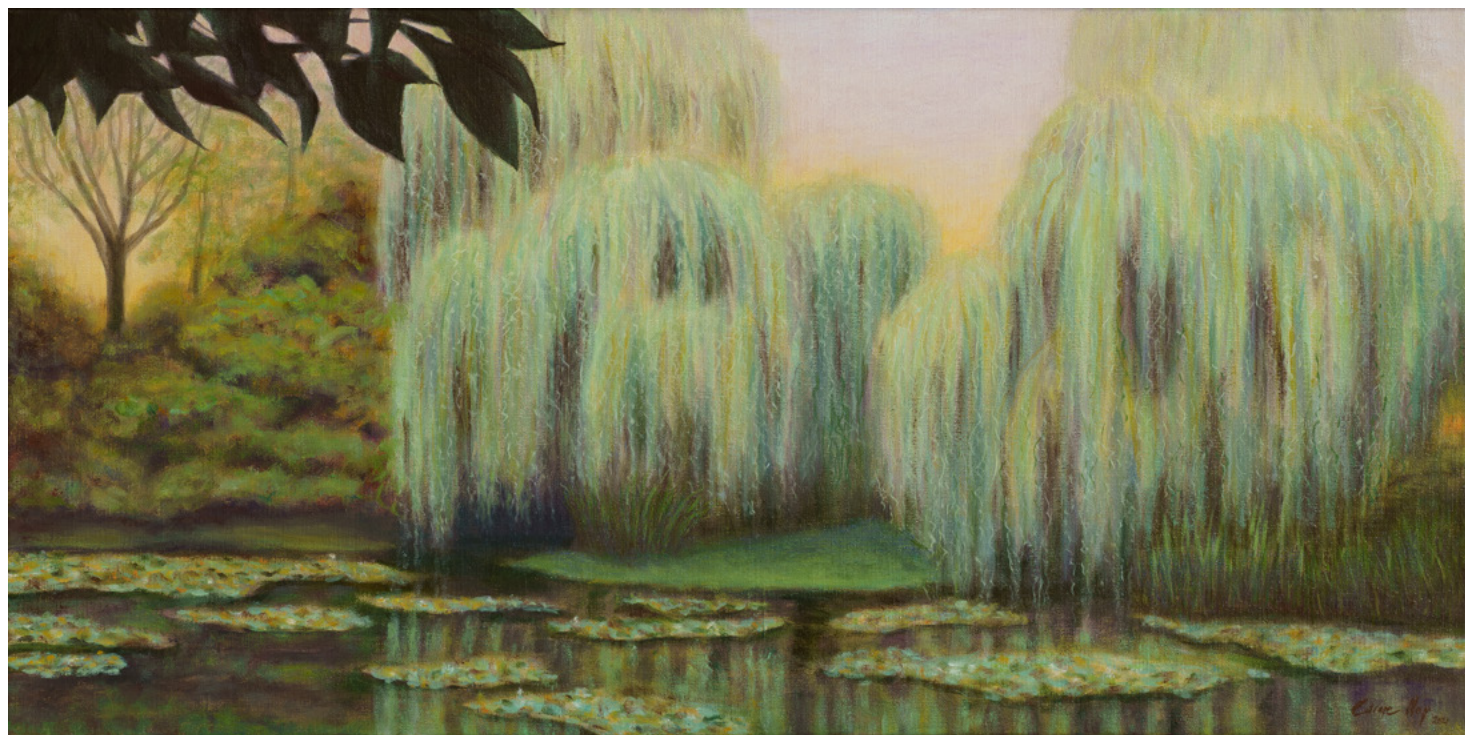
Entre desmais i nimfees II. 2021. Oli s/fusta. 110 x 120 cm

Nimfees III. 2020. Oli s/fusta. 60 x 80 cm

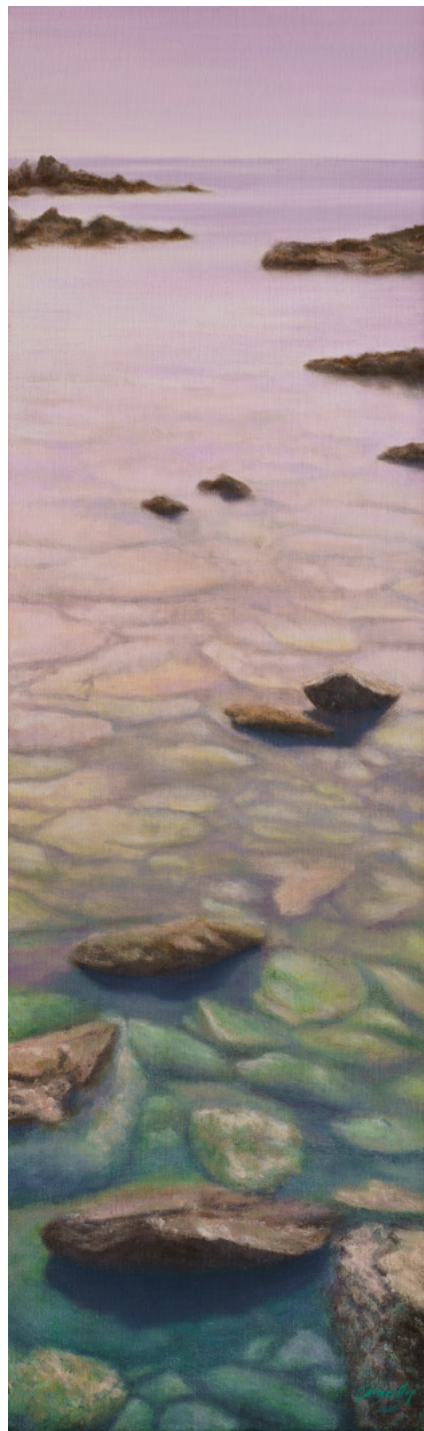
Entre desmais i nimfees I. 2021
Oli s/fusta. 120 x 80 cm

Salix babylonica. 2021. Oli s/tela. 40 x 80 cm

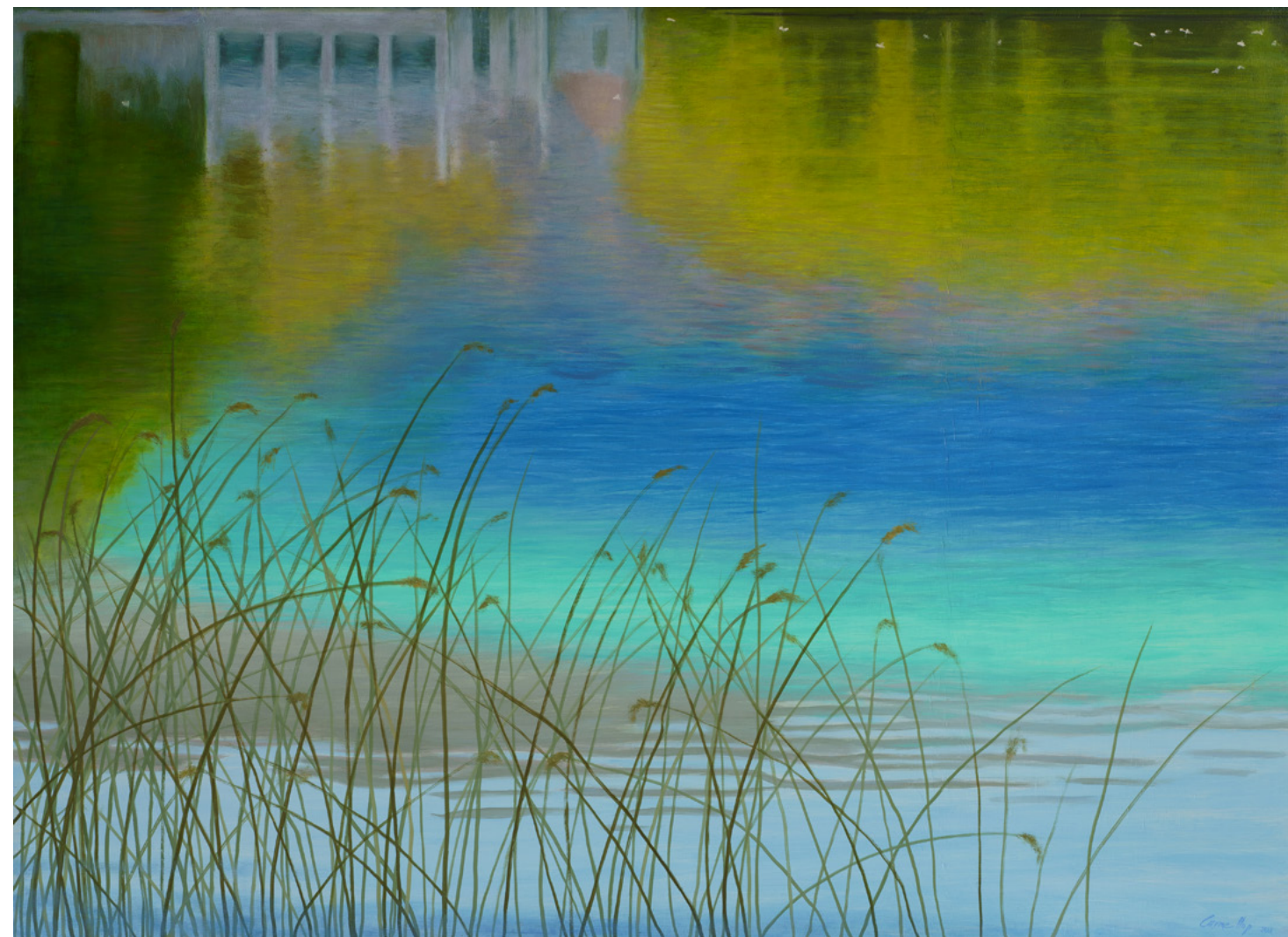
A l'ombra del salze. 2021. Oli s/fusta. 81 x 100 cm

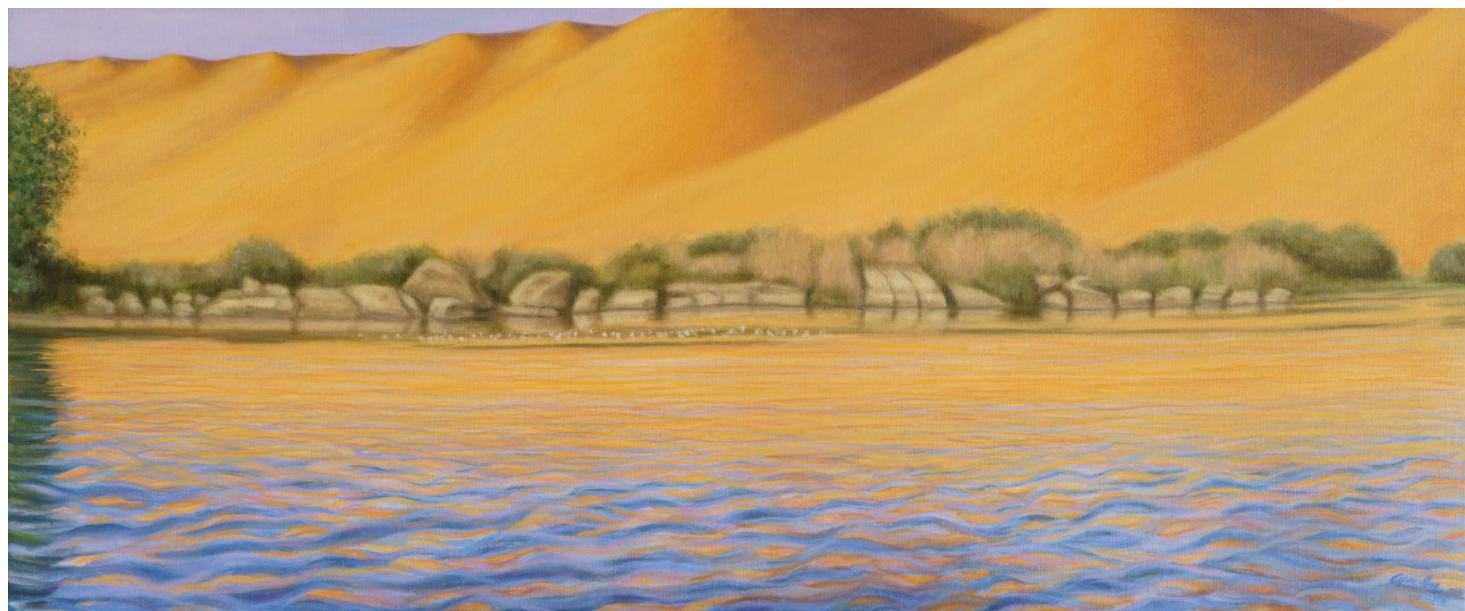
Entre còdols. 2020. Oli s/tela. 100 x 30 cm

Ondulació constant. 2021. Oli s/fusta. 81 x 24 cm

Missatge d'Iris. 2021. Oli s/fusta. 80 x 110 cm

Terres de Núbia. 2021. Oli s/tela. 50 x 120 cm

Riba del Nil I. 2021. Oli s/tela. 22 x 73 cm

Riba del Nil II. 2021. Oli s/fusta. 32 x 123 cm

Entre desmais i nimfees III. 2022. Oli s/fusta. 110 x 120 cm

Núvols fugissers sobre el Massís. 2022
Oli s/ tela. 195 x 130 cm

Apareix de la boira. 2022. Oli s/fusta. 100 x 110 cm

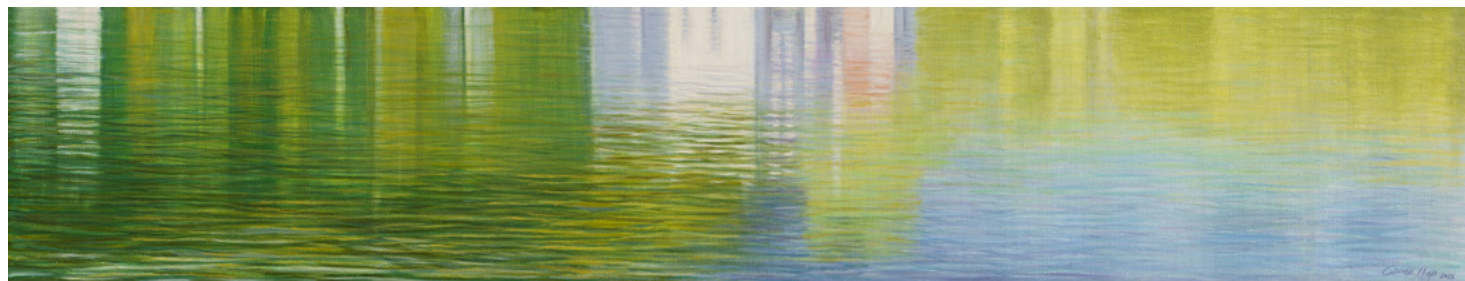
Cabretes del cel. 2022
Oli s/tela. 146 x 97 cm

Capvespre damunt el Massís. 2022. Oli s/fusta. 55 x 100 cm

Somni de tardor. 2022. Oli s/fusta. 80 x 60 cm

Arquitectures d'aigua. 2022. Oli s/tela. 25 x 130 cm

Argentada llum de l'estany. 2022. Oli s/fusta. 60 x 80 cm

Emparen el camí. 2022. Oli s/fusta. 40 x 120 cm

La tarda il·lumina el Montgrí. 2022. Oli s/fusta. 80 x 120 cm

Moment de calma. 2022. Oli s/fusta. 55 x 100 cm

Més enllà el Montgrí. 2022. Oli s/fusta. 60 x 80 cm

CARME LLOP

Barcelona, setembre de 1955

www.carmellop.cat

1972 - 1977, estudis de Pintura i Procediments Murals a l'Escola Massana. Barcelona.
1978 - Curs de Litografia a l'Escola d'Arts i Oficis. Barcelona.
1979 - Curs de Gravat a l'Escola d'Arts i Oficis. Barcelona.

Exposicions individuals

- 2022 - Espai expositiu Aula Cultural. “L'Enigma de l'ombra”. Rubí
- 2021 - MUCBE (Museu Ciutat de Benicarló) “Temps efímer”. Benicarló, Castelló
 - LaFACT, Espai La Galeria. “Suau oneig”, Terrassa
 - Casa Irla. “Paisatges silencis” Sant Feliu de Guíxols, Girona
- 2020 - Lectors, al tren!. “Llums efímeres”. Rubí
 - Auditori Municipal. “Paisatge interior”. Montcada i Reixac
- 2019 - Espai expositiu Aula Cultural. “Testimoni sensible”. Rubí
- 2017 - Galeria Espai G d'Art. “Llum-Ombres-Color”. Terrassa
- 2014 - Espai expositiu Aula Cultural. “Paisatges i jardins”. Rubí
- 2013 - Torre Vella Centre Cultural. Salou, Tarragona
- 2008 - Nou Hospital de Sant Pau. Barcelona
- 2007 - Galeria AB. Granollers
- 2003 - Foc Gallery. Barcelona
- 2001 - La Casa Elizalde. “Paisatges d'aire i terra”. Barcelona
- 2000 - Galeria Palladion. Toulouse, França
- 1999 - Galeria Can Marc. Begur, Girona
- 1998 - Galeria Can Marc. Girona
- 1997 - Espai Zen, Toulouse, França
- 1995 - Torre Vella Centre Cultural. Salou, Tarragona
- 1994 - "La Punxa". Col·legi d'Aparelladors de Girona
- 1990 - Galeria Theseus. Barcelona
- 1988 - Galeria Sèrie Disseny. Barcelona
- 1987 - Clínica Quirón. Barcelona
- 1985 - Sala de Cultura Sant Jordi. Granollers
- 1984 - Museu d'Art Modern de Tarragona
 - Llantiol. Barcelona

Exposicions col·lectives

- 2022 - Recinte Modernista de Sant Pau. Barcelona
- 2021 - Merc'Art. Claraboia, Espai d'Art, Rubí
- 2020 - Espai expositiu Aula Cultural. Fons artístic del MMUC. Rubí
 - Galeria Espai G d'Art, “Artistes confinats”. Terrassa
- 2019 - Trast-Art. Biblioteca Martí Tauler. Rubí
 - Recinte Modernista de Sant Pau. Barcelona
 - Merc'Art. Claraboia, Espai d'Art, Rubí
- 2018 - “Bódum”. Antiga Estació i “Lectors, al tren!”, Rubí
 - Sant Galderic, Sala exposicions Museu Vallhonrat, Rubí
 - Galeria Espai G d'Art, Terrassa
 - Espai d'Art Km. 7. “O Figura” Saus, Girona
 - Recinte Modernista de Sant Pau. Barcelona
- 2017 - Galeria Espai G d'Art, Terrassa
 - Merc'Art. Claraboia, Espai d'Art, Rubí
- 2016 - Antiga estació de Rubí
 - Merc'Art, Espai d'art Claraboia, Rubí
- 2015 - L'illa d'Art. Barcelona
 - Merc'Art, Espai d'art Claraboia, Rubí
- 2014 - Merc'Art, Espai d'art Claraboia, Rubí
- 2010 - Hipermerc'art. Sala Vinçon. Barcelona
- 2009 - Mostra d'Art. Nou Hospital de Sant Pau. Barcelona
- 2006 - “Les Vendémiaires”. St. Mathieu de Tréviers, França
- 2004 - “ESCENES” al Centre Cultural Torre Vella. Salou, Tarragona
 - Galeria Botó de Roda. Torroella de Montgrí, Girona
- 2001 - Foc Gallery. Barcelona
 - Galeria Botó de Roda. Torroella de Montgrí, Girona
 - Les Vendémiaires. St. Mathieu de Tréviers, França
- 2000 - "Le 76ème Salon des Artistes Méridionaux" Toulouse, França
 - Galeria Botó de Roda. Torroella de Montgrí, Girona
 - COMPACT-ART, Galeria 98. Cadaqués, Girona
 - Galeria Palladion. ETC. Toulouse, França
- 1999 - Galeria Botó de Roda. Torroella de Montgrí, Girona
- 1998 - "Le 74ème Salon des Artistes Méridionaux" Toulouse, França

- 1995 - Salou d'Art 95. Torre Vella Centre Cultural. Salou, Tarragona
- 1994 - Seleccionada "2 premi de pintura". Galeria Telax. Reus
- 1990 - Saloquia 90. Castell d'Escornalbou. Tarragona
- 1989 - Museu San Telmo. San Sebastian
 - Saloquia 89. Castell d'Escornalbou. Tarragona
- 1986 - Galeria Sèrie Disseny, "4 x 4". Barcelona
- 1985 - Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. "Ciutat". Terrassa
 - Galeria Lleonart. Barcelona
- 1984 - Galeria Sa Coma. Tossa de Mar, Girona
- 1982 - IV Biennal de la Caixa de Barcelona

Col·leccions

- Museu d'Art Modern de Tarragona
- La Punxa. Col·legi d'Aparelladors de Girona
- Centre Cultural Torre Vella de Salou
- Museu Municipal Castell de Rubí (MMUC)
- Museu Municipal de Montcada i Reixac
- Museu Casa Irla de St. Feliu de Guíxols

CRÈDITS

ORGANITZACIÓ

MUSEU MUNICIPAL CASTELL MMUC I AJUNTAMENT DE RUBÍ

TEXT

ISABEL GRAÑA

FOTOGRAFIES

MARC QUEVY

DISSENY I GRAFISME

ALIS COLL CAVALLO (GESTIÓ CULTURAL SCP)

PRODUCCIÓ I MUNTATGE

GESTIÓ CULTURAL SCP

IMPRESSIÓ

CEVAGRAF SCCL

MMJC
MUSEU MUNICIPAL CASTELL

Ajuntament
de Rubí